

[Kr. Juul.]

men tilbage bliver alligevel dette, at for fremtiden er en enstemmig indstilling fra et menighedsråd ikke tilstrækkelig grund for kaldelse af en præst, hver femte gang et embede bliver ledigt. Det er det, der sker. Den vej, ministeren her er slået ind på, må jeg på det bestemteste fraråde at man betræder.

Man vil måske så gøre gældende, at menighederne jo kan fri sig for denne femtegangsregel, idet et menighedsmøde, hvis det kan opnå den fornødne majoritet, kan frigøre sig for denne regel. Det er i og for sig godt nok, men ministeren ønsker vel ikke, at dette skal ske alt for tit, for så er lovforslaget jo omsonst. Hvis vi tænker os, at det skulle ske hver gang, kunne lovforslaget lige så godt være havnet i papirkurven, hvor jeg i øvrigt mener det hører hjemme; men for resten tror jeg ikke, der i ret mange tilfælde vil blive indkaldt til et sådant menighedsmøde, for det er et betydeligt apparat, der skal sættes i gang. Ganske vist nedsætter vi procenttallet fra 25 til 20, men alligevel — 20 pct. af menighedens medlemmer er mange, i hvert fald i et stort sogn, og det vil heller ikke være så let for menigheden som sådan at få kendskab til ansøgerne. Formanden for menighedsrådet får lov til at se, hvem der søger, men menighedens enkelte medlemmer vil have vanskeligt ved at gøre sig bekendt med ansøgerne; jeg tror derfor ikke, denne bestemmelse vil blive brugt ret tit, så ministeren får nok lov til at bruge femtegangsreglen af og til.

Endelig indeholder lovforslaget den bestemmelse, at loven skal til revision om 3 år. Nu er lovforslaget altså barberet så stærkt, at det, hvis menighederne benytter deres ret, vil få ringe eller ingen virkning. Det kunne derfor være nærliggende at spørge ministeren, hvad hun, når de tre år er gået og loven skal til revision, kunne tænke sig skulle ske, såfremt denne lovgivning ikke har fået den virkning, som ministeren måske havde forudsat, nemlig at der kunne blive ligesom lidt mere bevægelighed i henseende til præsternes forflyttelsesmuligheder. Vil ministeren så gå videre med indgreb i menighedernes ret, eller vil hun give op? Jeg vil tro, at de uheldige forhold, der bliver følgen af, at en præst og en

menighed bliver træt af hinanden, altid har eksisteret; men mon ikke det er forhold af så personlig art, at de vanskeligt kan afhjælpes ved lovforanstaltninger? Det vil jeg mene.

Den af ministeren foreslåede adgang til embedsbytninger vil jeg absolut ikke indvende noget imod. Jeg synes tværtimod, det er godt, at menighederne får lettere adgang til at lade foretage embedsbytninger, hvis noget sådant kan etableres; men så er det da endelig også sådan endnu, at selv om der skulle være et uheldigt forhold mellem præst og menighed, er de dog ikke bundet til hinanden på livstid; så drastisk er det ikke. Vi har jo været vidne til tidligere kirkeministres forudseenhed også på dette område, idet der er givet menighederne en udstrakt mulighed for at få tilfredsstillet trangen til menighedsliv, selv om det ikke kan ske inden for sognets nære rammer; vi har jo loven om sognebåndsløsning, loven om valgmenigheder o. s. v. Det er som sagt min opfattelse, at menighed og præst bedre selv kan løse de problemer, der kan opstå, end lovforanstaltninger kan.

Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ligesom gav udtryk for, at der i og for sig ikke her var tale om noget indgreb. Der er da reelt set, som jeg nævnte det før, det indgreb, at når dette lovforslag bliver ophøjet til lov, så gælder det ikke længere, at den enstemmige indstilling fra et menighedsråd skal respekteres; det gælder i hvert fald ikke ved femtegangsemployerne. Men når det ærede medlem ligesom selv står og bortforklarer, at der sker indgreb her, tager jeg det som udtryk for, at det ærede medlem har ligesom en halvskidt samvittighed ved at gå med til det, der er tale om her.

Jeg vil også gerne have lov til at sige til dem, der agter at stemme for det foreliggende lovforslag, at de skulle betænke sig endnu en gang, inden de rækker en lillefinger ud, hvis de ikke ønsker, at hele hånden skal gå med.

Mindretallets stilling er altså den, at vi ikke har noget imod, at de foreliggende ændringsforslag bliver vedtaget, men ved tredje behandling vil vi opfordre tingets medlemmer til at stemme imod lovforslaget, for selv med de ændringer, der nu om et øjeblik formentlig bliver vedtaget, vil loven